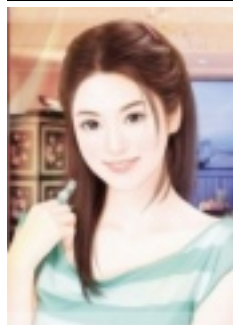

Lắm Mồm Bang

Contents

Lắm Mồm Bang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15

Lắm Mồm Bang

Giới thiệu

Luôn làm người ta ghét cay ghét đắng, thế nhưng vẫn không có ai dám đụng chạm đến, rất nhanh đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-mom-bang>

1. Chương 1

Đương gia của Thiên Hà Sơn lại là nữ tử.

Edit: Thủy Nguyệt Vân.

Người chắc hẳn là đã nghe nói trên đời này có một cái bang phái kỳ lạ như vậy, chuyên lấy việc gieo rắc tin đồn gây chuyện thị phi để mưu sinh, luôn làm người ta ghét cay ghét đắng, thế nhưng vẫn không có ai dám đụng chạm đến, rất nhanh đã phát triển thành Đệ nhất đại bang ở Hạ Thiên Giới, mà ngay đến cái tên cũng mới lạ không kém, đó là Lắm Mồm.

Trong Kinh Thi · Đại Nhã có viết: “Phụ hữu trường thiết, duy lệ chi giai*”, Vì vậy kẻ lắm mồm liền trở thành danh xưng của những người nói ba thành bốn thích gây chuyện thị phi, thế gian sợ là không ai

không hận, chưa nói đến tác giả của bài văn này, chỉ nói đến Lạc đại tiểu thư – nữ đương gia của Thiên Hà Sơn thôi cũng là người phải gánh chịu tổn hại nghiêm trọng từ những lời đồn đó.

*Phụ hữu trường thiết, duy lệ chi giai: ý nói những người phụ nữ lắm mồm chính là nguyên nhân của tai họa.

Dưới chân núi Thiên Hà, nửa con đường bị đoàn người chen chúc vây xem chặt như nêm cối, ở giữa khoảng đất trống, một thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp nhìn có vẻ yếu đuối đang túm chặt một nữ nhân mập mạp.

Nữ nhân đó trông thật chặt vật, mặc dù không có khả năng đánh trả lại được nhưng miệng vẫn không ngừng ồn ào: “Mau đến đây xem này, đường đường là Đại tiểu thư của Thiên Hà Sơn mà lại ra tay đánh người!”

Vừa dứt lời, nàng ta liền bị ăn một bạt tai vang dội.

“Người... Đánh người!”

“Người đã nói ta đánh người rồi, nên ta dĩ nhiên phải đánh cho người xem thôi, ” Lạc đại tiểu thư ném nàng ta cho hai nha hoàn, cười nhạt, “Thì ra kẻ tung tin đồn chính là người, không phải người đi khắp nơi rêu rao tởm Thiên Hà của chúng ta là hàng giả sao?”

Đáy mắt của nữ nhân kia lóe lên tia gian trá, nói quanh co: “Ta cũng chỉ là nghe nói, là thật thì không thể giả được, mà đã là giả thì không thể thật được, trong lòng Lạc đại tiểu thư cũng rõ, hà tất phải làm khó ta? Ta khuyên mọi người nên đến nơi khác mua đi, không khéo đến Thiên Hà lại mua phải hàng giả!”

“Hay cho câu là thật thì không thể giả được,” Thấy nàng ta làm ra bộ dáng chính nghĩa, Lạc đại tiểu thư vất vả lắm mới nhịn được tức giận xuống, xoay mặt về phía đoàn người nói, “Hôm nay ta sẽ cho mọi người tận mắt nhìn xem là thật hay là giả, làm phiền vị đại thẩm này đến cửa tiệm của chúng ta tùy tiện chọn một khúc gấm Thiên Hà đến đây.”

Gấm Thiên Hà được mang tới, hai nha hoàn nhận lấy rồi mở ra, tất cả mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng ngời, nhìn thấy chất lượng trên bề mặt của gấm kia trơn nhẵn mềm mại, không giống loại vải vóc thô ráp tầm thường, nhất là màu sắc, rực rỡ như ráng chiều ở phía chân trời, lộng lẫy loá mắt.

Nghề chủ yếu của Thiên Hà Sơn là dệt vải, tại Hạ Thiên Giới cũng có chút danh tiếng, Hà Cẩm này chính là trấn sơn chi bảo, được lựa chọn trong những tơ tằm tốt nhất của Thiên Hà, dùng thủ pháp kỳ lạ để dệt nên, cộng thêm ba mươi hai loại màu sắc hoa văn, rực rỡ như ráng chiều, cực kỳ quý giá, phần đông người tiêu thụ chủ yếu đều là những công tử tiểu thư của Thần Tiên thế gia, người bình thường thì mặc không nổi.

Mọi người nhanh chóng xúm lại, ca tụng ước ao.

Nữ nhân kia lại bày ra vẻ khinh thường: “Chẳng qua chỉ có như vậy, cũng không nhất định là tơ tằm Thiên Hà.”

Lạc đại tiểu thư tiến đến bung khúc gấm kia ra quần lên người mình, khúc gấm quý giá càng tôn lên thân hình kiều mị như hoa.

“Thành Hương, châm lửa!”

Nha hoàn Thành Hương lấy lửa tiến lên, dù lửa sát bên nhưng gấm vẫn chậm chạp không cháy, khoảng chừng qua thời gian nửa chung trà, mọi người đang chuẩn bị ca ngợi, bỗng nghe một tiếng “Hô”, ánh lửa đột nhiên bốc lên, gấm Thiên Hà trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn!

Nữ nhân đắc ý: “Còn không phải...” Nói còn chưa dứt lời liền im bật.

Gấm mặc dù đã cháy hết, nhưng người ở dưới tấm gấm lại không mấy may có chút vết bỏng, thậm chí ngay cả xiêm y mặc trên người lúc trước cũng lành lặn không có tổn hại gì.

Không biết là ai đã dẫn đầu kêu một tiếng “Hay”, mà mọi người cũng không ngớt lời tán thưởng theo.

Lạc đại tiểu thư tự đắc: “Mọi người đều chỉ biết gấm Thiên Hà của chúng ta đẹp, nhưng thực ra nó còn có khả năng cứu tính mệnh người trong hỏa hoạn, đó mới chính là công dụng lớn nhất của gấm Thiên Hà, những kẻ tung tin đồn vu khống hãm hại kia, rõ ràng là không có ý tốt!”

Nha hoàn Thành Hương chỉ vào nữ nhân kia nói: “Nàng ta chính là người của Lắm Mồm Bang, lần trước các nàng tranh chấp với Tây Trì Ngọc Phường, tiểu thư của chúng ta thấy các nàng quá đáng, bắt quá cũng chỉ nói các nàng vài câu, thế mà các nàng liền nhắm vào Thiên Hà Sơn!”

“Thì ra là Lắm Mồm Bang!” Mọi người hiểu rõ, đều thóa mạ. Con người chính là như vậy, rõ ràng thống hận những kẻ lắm mồm, nhưng vẫn cứ luôn tỏ ra đủ loại nhiệt tâm đối với lời đồn, tận lực truyền bá, mà lại không chủ động đi truy cứu thật giả.

Nữ nhân kia không còn lời nào để nói, liền hừ một tiếng: “Cứ chờ xem...”

“Ta ghét nhất là tin đồn, giết người trong vô hình!” Lạc đại tiểu thư chỉ vào nàng ta, nâng cao âm thanh, “Đừng để ta nhìn thấy ngươi lần nữa, bằng không ta thấy một lần, đánh một lần!”

Hai nha hoàn buông tay, nữ nhân kia cảm hận bỏ đi, những người vây xem cũng từ từ giải tán.

Ở góc đường cách đó không xa có dừng một chiếc xe ngựa, xe ngựa nhìn như bình thường, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát sẽ có thể phát hiện cả cỗ xe đều dùng gỗ Đàn Hương cực kỳ quý giá làm thành, ngoài xe có bốn người cưỡi ngựa đi theo hầu, tất cả đều mặc y phục vô cùng danh giá.

“Đương gia của Thiên Hà Sơn lại là một nữ tử sao?” Trong xe truyền ra một giọng nói thoảng mang theo ý cười.

“Nghe nói ông chủ Lạc đã đi xa rồi, đó là nữ nhi của hắn,” Người đầu lĩnh đi theo hầu cũng chứng kiến màn hài kịch kia, dở khóc dở cười, “Tính khí này của Lạc đại tiểu thư, ở Hạ Thiên Giới sẽ tìm không ra người thứ hai đâu.”

Người bên trong xe cười nói: “Theo ta thấy, về sự đại độ cũng là tìm không ra người thứ hai đâu, danh tiếng của Thiên Hà Sơn gặp nguy hiểm rồi.”

Người đi theo hầu nói: “Theo lý mà nói Lắm Mồm Bang cũng luôn bị mọi người ghét, chỉ là lời đồn bất luận có sai lệch lớn đến đâu chẳng nữa, cũng không làm được gì, muốn dẹp yên việc này cũng đơn giản, chỉ cần âm thầm ở phía sau tốn chút tiền trấn an là được, nàng ấy là một nữ tử, lại lấy cứng đối cứng như thế, phải chịu thiệt nhất định là bản thân mình.”

Người bên trong xe suy nghĩ một chút lại hỏi: “Không phải tháng sau trong cung sẽ cần dùng một lượng gấm thượng đẳng sao?”

Người đi theo hầu đáp: “Đúng vậy, đại thọ Thái hậu của Thượng Thiên Giới, nương nương định dùng làm lễ vật chúc mừng.”

“Quyết định chọn loại nào rồi chưa?”

“Gấm Lưu Khôi của Bạch gia.”

“Ta thấy của Thiên Hà cũng không tồi, sai bọn họ mua một lượng đưa vào cung đi.”

“Dạ.”

2. Chương 2

Người như vậy có cái gì đẹp chứ.

Edit: Thủy Nguyệt Vân.

Đương gia thật không dễ làm, chỉ mới có một tháng mà Lạc đại tiểu thư đã thể nghiệm thấm thía, vào đêm rồi vẫn còn phải vật vờ với đám sổ sách dưới ánh đèn, nhúu mày hỏi: “Sao việc buôn bán lại giảm sút nhiều như vậy chứ?”

Quản sự Vệ tiên sinh vội vàng trả lời: “Gần nhất bên ngoài đồn đãi rằng Thiên Hà của chúng ta kém hơn so với Lưu Khởi của Bạch gia.”

“Ta còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là Lưu Khởi!” Lạc đại tiểu thư khinh thường nói, “Ta đã từng thấy thứ kia rồi, khi xem dưới ánh mặt trời thì màu sắc cũng không tồi, nhưng nếu xem dưới ánh đèn thì vẫn còn kém xa, không đáng xách giày cho Thiên Hà của chúng ta !”

“Gấm Lưu Khởi vốn đã không tồi, lại nhờ vào lời đồn đãi, đương nhiên liền được mua nhiều,” Vệ tiên sinh oán giận nói, “Ta đã sớm khuyên tiểu thư, Lắm Mồm Bang mặc dù vẫn không hay võ không biết, nhưng người của bọn họ trải rộng khắp Hạ Thiên Giới, chọc vào liền rất phiền phức, tiểu thư lại còn đi...”

Lạc đại tiểu thư đặt ly trà thật mạnh xuống, trừng đôi mắt đẹp nói: “Đó là tin vịt, dựa vào cái gì ta phải nhượng bộ, hừ!”

Vệ tiên sinh cười khổ: “Vậy tiểu thư nói phải làm sao bây giờ?”

Lạc đại tiểu thư suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên hỏi: “Tháng sau không phải Thiên Hà sẽ có dạ hội sao?”

“Phải thì sao, ” Nha hoàn Thành Hương khó hiểu hỏi, “Mọi khi tiểu thư vẫn ngại náo nhiệt nên không đi mà, sao đột nhiên lại hỏi chuyện đó ?”

“Năm nay chúng ta càng phải đi, ” Lạc đại tiểu thư đứng lên, “Giúp ta chuẩn bị một bộ xiêm y thích hợp.”

Thành Hương từ trước đến nay đều khôn khéo, đã nhanh chóng lĩnh hội được: “Dưới ánh đèn dạ hội, tiểu thư mặc gấm Thiên Hà của chúng ta chắc chắn sẽ vượt trội hơn những người mặc gấm Lưu Khởi.”

Vệ tiên sinh vui vẻ nói: “Tiểu thư cao minh!”

Ngày trôi qua rất nhanh, Lạc đại tiểu thư bên này vừa mới chuẩn bị ổn thỏa xong thì ngày dạ hội cũng đã tới.

Dạ hội Thiên Hà mỗi năm một lần là ngày lễ hội lớn của Hạ Thiên Giới, quý tộc bách tính đều trang điểm lộng lẫy mà đến tham gia, quan trọng hơn là, ngày hôm đó các phu nhân đều tập hợp lại, các cô nương chưa xuất giá cũng đều nhộn nhịp đến dạo chơi.

Ngọn đèn soi bóng xuống mặt nước, du thuyền dập dờn, oanh thanh yến ngữ^[1], cực kỳ náo nhiệt.

[1] oanh thanh yến ngữ: giọng nói trong trẻo như chim oanh, chim yến.

Trên mặt sông, một chiếc du thuyền vô cùng hoa lệ chậm rãi đi tới, những thuyền nương^[2] người nào người nấy y phục bắt phàm, muốn không chú ý đến cũng khó, mọi người nhao nhao ghé mắt, đều đang suy đoán xem người bên trong là ai.

[2]thuyền nương: những cô gái chèo thuyền hoặc đứng hầu trên thuyền.

Chiếc thuyền kia dừng ở giữa sông hồi lâu, mãi đến khi tất cả mọi người vây đến thật nhiều mới có một tiểu nha đầu vén tấm màn lên, chỉ trong giây lát, một mỹ nhân trang điểm lộng lẫy được nha hoàn dìu chậm rãi đi lên mũi thuyền. Son phấn nhẹ nhàng, mày ngài tô phớt nhạt, người dĩ nhiên đã đẹp như ngọc, mà bộ xiêm y khiến người ta ao ước kia, dưới ánh đèn, màu sắc chẳng những không giảm vẻ tươi sáng, mà lại càng tăng thêm vài phần mờ ảo, giống như trăng tròn trên cao hai bên có đám mây chuyển động, càng tô điểm cho người mặc thêm phần xinh đẹp, lại không mất đi vẻ đoan trang quý khí.

Có người đã nhận ra: “Là Lạc đại tiểu thư của Thiên Hà Sơn !”

“Chẳng trách, nàng mặc chính là gấm Thiên Hà !”

...

Không ít phu nhân thâm so sánh, rất nhanh đã phát hiện ra sự chênh lệch giữa hai bên mà bắt đầu hối hận.

“Tiểu thư, mọi người đều đang khen người đấy!”

“Vậy sao.”

Để đạt được thành quả của ngày hôm nay, chủ tớ hai người đã mất một phen tâm tư rất lớn, đang lúc đắc ý, nào ngờ vào ngay lúc này, toàn bộ đoàn người bỗng đều hướng về một phía sông khác.

Bên kia đi tới một du thuyền bình thường, cửa sổ khoang thuyền lại mở rất lớn, buông xuống bức rèm che hai tầng, mơ hồ có thể thấy được bóng người ở bên trong.

Thành Hương vui vẻ nói: “Của Dương gia, là Dương công tử!”

Vị Dương công tử này, Lạc đại tiểu thư không cần hỏi cũng biết là ai, bởi vì thanh danh của hắn thực sự quá lớn, lớn đến toàn bộ Hạ Thiên Giới không ai không biết —— Dương Uyên, là thân chất nhi(cháu ruột) của Hoàng hậu nương nương, tuy tuổi còn trẻ, nhưng phân nửa việc kinh thương của Hạ Thiên Giới đều nằm trong tay hắn, nhân vật tuần mỹ phong lưu, là đối tượng theo đuổi của các cô nương trẻ tuổi, chỉ cần hắn định đi đến đâu, thì hầu hết các tiểu thư quý tộc đều sẽ chạy tới đó chờ sẵn.

Dương nhiên, người này danh tiếng tuy lớn, nhưng cũng không được tốt lắm, về phương diện đời sống riêng tư vẫn luôn bị lưu truyền tiếng xấu, bị mắng là kẻ ham mê tửu sắc, chỉ có điều những chuyện đó cũng không chút nào ảnh hưởng đến sức quyến rũ của hắn, đều cùng một chuyện, nhưng nếu là một nam nhân không thành công, liền bị gọi là hạ lưu, nhưng nếu là một nam nhân thành công, liền lập tức được sửa gọi là phong lưu.

“Tiểu thư, chúng ta cũng đi...”

“Người như vậy có cái gì đẹp chứ!” Lạc đại tiểu thư vì hận bị hắn cướp đi tầm nhìn của mọi người cũng không thèm để ý đến vẻ mặt thất vọng của Thành Hương, quay sang căn dặn, “Chúng ta ở ngay chỗ này thưởng thức cảnh đêm.”

.

Mành buông xuống, chiếc thuyền có bề ngoài bình thường nhưng phía trong khoang thuyền lại bày biện hoa mỹ không gì sánh được, trên mặt sàn trải thảm lông thật dày màu trắng, phía trước cửa sổ đặt một cái bàn nhỏ, bình ngọc, ly ngọc, đĩa bạc, hai người ngồi đối diện nhau, đều là công tử trang phục cao quý.

Một người mỹ phục hoa quan[3], mắt xếch lấp lánh, như cười như không, trán lộ ra quý khí bức người;

[3]mỹ phục hoa quan: quần áo mũ nón đẹp đẽ, lộng lẫy.

Người còn lại cũng mặc áo bào rộng, dùng một cây trâm cổ định phần tóc trên, còn một phần tóc buông xuống dài tới hông, hắn đang đưa lưng về phía bên này, không thấy rõ dung mạo, trong bàn tay thon dài đang cầm nửa ly rượu.

“Người mời ta uống rượu mà cứ luôn nhìn ra bên ngoài làm gì vậy?”

“Nhìn nàng.”

Công tử mỹ phục nhìn theo ánh mắt của người kia, nở nụ cười: “Nhân lực tốt.”

“Không ngờ nàng lại nghĩ ra được biện pháp này.”

“Nói vậy là có ý gì?”

Người đi theo hầu bắt đầu châm rượu, cười nói: “Tần Vương gia không biết, đó là Lạc đại tiểu thư của Cẩm Viên Thiên Hà Sơn, hôm nay nàng mặc chính là gấm Thiên Hà của nhà mình.”

“Gấm Thiên Hà?” Tần Vương gia lại nhìn lần nữa, chợt nhớ tới gì đó, “Hôm trước đại thọ mẫu hậu, trong những lễ vật của Hạ Thiên Giới các người có một lượng gấm tốt, mẫu hậu rất thích, ta nhìn thấy có chút giống cái này.”

Người đi theo hầu nói: “Cũng không chắc là gấm Thiên Hà, những ngày gần đây bên ngoài đều lưu truyền Thiên Hà không sánh bằng Lưu Khởi, nên hôm nay nàng ấy đã cố tình mặc cái kia.”

“Thật là một nữ tử thông tuệ,” Tần Vương gia dựa lưng vào ghế, cười nhìn người đối diện, “Đáng tiếc hình như nàng ta không để tâm đến Dương Uyên người lắm.”

Dương Uyên thông thả đặt ly rượu xuống: “Nàng rất nhanh sẽ để tâm thôi.”

3. Chương 3

Phô trương làm dáng quyền rũ nam nhân,

quá không biết xấu hổ rồi.

Edit: Thủy Nguyệt Vân.

Dù đã lộ diện ở dạ hội náo nhiệt, nhưng việc buôn bán trong tiệm rõ ràng vẫn không có chuyển biến tốt đẹp, Lạc đại tiểu thư rất phiền muộn, cũng không quan tâm đến bộ dáng muốn nói lại thôi của Vệ tiên sinh cùng Thành Hương bên cạnh mà vẫn kiên trì mang theo hai người đi đến tiệm để tìm ra căn nguyên của vấn đề.

Vừa đi đến đường cái, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện.

“Dù miệng lưỡi của nàng ta có hơi gay gắt một chút, nhưng cũng không phải là người như vậy chứ?”

“Sao lại không phải, chỉ nói trong dạ hội Thiên Hà nàng ta ăn mặc lờ lợet lẳng lơ, phô trương làm dáng, một cô nương lại đi quyền rũ nam nhân, cũng quá không biết xấu hổ rồi!”

“Hôm đó ngay cả Dương công tử mà nàng ấy cũng không đi xem cơ mà...”

“Đó chính là chỗ cao minh của nàng ta đấy, cố ý làm ra phong thái của một tiên nữ lẻ loi đứng ở giữa sông, dẫn dắt sự chú ý của Dương công tử, muốn trèo lên phú quý, uyên ương thành đôi đó thôi!”

Người đi phía trước đột nhiên dừng bước, Thành Hương cùng Vệ tiên sinh đi ở phía sau cũng đứng lại theo, mặt mũi trắng bệch.

Ai cũng đều biết, Lạc đại tiểu thư của Thiên Hà Sơn, họ Lạc tên Ương. [NV: a, ca tên Uyên, tỷ tên Ương, trùng hợp a =]]]

“Tiếc là con mắt của người ta cũng không nhìn nàng cái nào, nghe nói Dương công tử cũng chê găm Thiên Hà không tốt.”

“A, Dương công tử không thích găm Thiên Hà sao?”

Nữ nhân kia cảm nhận được sát khí liền xoay người, nhìn thấy Lạc đại tiểu thư mặt mày xanh mét, vội vã ôm đầu chuồn mất.

“Ngươi, đứng lại cho ta——” Lạc đại tiểu thư rống lên một tiếng, nửa con đường đều nghe thấy.

“Tiểu thư!” Thành Hương cùng Vệ tiên sinh đều khấn trương.

Lạc đại tiểu thư tức giận đến mức trong đầu đều thành một khối hỗn độn, làm sao mà chịu nghe, liền nhấc làn váy lên mà đuổi theo, không ngờ nữ nhân kia lại lượn đi quá nhanh, trà trộn vào đoàn người rồi biến mất tầm.

Thành Hương đuổi theo kịp ôm chặt nàng: “Tiểu thư, tiểu thư!”

“Khốn kiếp, ta còn chưa từng liếc mắt nhìn tên Dương công tử gì gì kia đến một cái mà ả dám nói ta quyền rũ hắn!”

“Đáng giận!”

“Nếu ta nhìn rồi, các ả cũng vẫn sẽ đi nói ta quyền rũ hắn!”

“Phải đó ạ, bọn họ đã ráp tâm bịa đặt thì thế nào chẳng có thể tìm được lý do.”

Lạc đại tiểu thư vung nắm tay: “Lần sau để ta gặp phải, nhất định sẽ đánh chết ả!”

Thành Hương áp a áp ứng nói: “Chuyện này liên quan đến thanh danh của tiểu thư, nếu còn tiếp tục ầm ĩ nữa thì không tốt đâu.”

Vệ tiên sinh khuyên nhủ: “Vẫn là nên làm hòa với các nàng ấy đi, nếu để lão gia biết được thì nguy mất...”

“Là các ả vô căn cứ, dựa vào cái gì ta phải nhượng bộ! Dựa vào cái gì chứ!” Lạc đại tiểu thư nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Còn cái tên Dương Uyên kia nữa, dựa vào cái gì mà lại nói gấm Thiên Hà của chúng ta không tốt! Dựa vào cái gì chứ! Thiên Hà rõ ràng là gấm tốt nhất Hạ Thiên Giới, ta không bắt hẩn nói rõ ràng thì không bỏ qua đâu!”

“Ồ, đó là ngựa của ta mà!”

“Tiểu thư! Tiểu thư!”

Lạc đại tiểu thư làm sao chịu nghe, cướp lấy thiên mã bên cạnh xoay người nhảy lên, quất ngựa chạy đi.

Thành Hương cùng Vệ tiên sinh dù lo lắng nhưng lại không có cách nào, đành phải trả tiền cho chủ nhân con ngựa, lựa lời mà mua lại.

.

Dương quý phủ, người bình thường đều khó có thể tưởng tượng, Lạc đại tiểu thư cũng sinh ra trong nhà đại phú, nhưng lúc mới vào cửa cũng khó tránh khỏi lấy làm kinh hãi, chỉ là vật bày trí ở sảnh thôi cũng đã hết sức xa hoa khí khái, nhưng vẫn không có cảm giác dung tục, bình phong bằng ngọc vẽ hoa văn tự nhiên đặc sắc, bàn ghế trắng nõn tinh xảo, đều là vật liệu khó tìm ở Hạ Thiên Giới, lại càng không cần nói đến các loại đồ cổ quý hiếm.

Lạc đại tiểu thư mặt lạnh ngồi ở ghế trên, vài tên gia đình y phục bắt phàm yên lặng đứng bên cạnh, mặt mũi đều bầm dập.

Phòng trong, hai người xuyên thấu qua bình phong mà quan sát hết thấy.

Tấn Vương gia nói: “Thanh danh của ngươi đã chẳng ra gì, làm liên lụy đến cả tiểu thư nhà người ta, vẫn còn không thấy hổ thẹn sao?”

Dương Uyên nói: “Nàng dám tại thời điểm này mà tiến vào Dương phủ, ta lại càng thêm bội phục.”

Người đi theo hầu hỏi: “Công tử còn không định đi ra ngoài sao?”

“Mang cái áo choàng kia đến đây cho ta.”

“Đang ở trong nhà, cần áo choàng để làm gì?”

Dương Uyên cầm cán quạt gõ vào lòng bàn tay trái một cái: “Lần đầu gặp mặt, dù sao vẫn phải lưu giữ một ấn tượng tốt.”

Tấn Vương gia chấp tay: “Ấn tượng tốt sợ là khó rồi, để ta xem ngươi làm sao khiến cho nàng nguôi giận.”

.

“Dương Uyên đâu, rốt cuộc là có ở nhà hay không!” Trước sau đã qua thời gian nửa nén hương thể mà vẫn không thấy bóng người, rốt cục Lạc đại tiểu thư đã không chờ được nữa, đập bàn đứng dậy, trợn to mắt nhìn chúng gia đình.

Gia đình bị hù dọa liền nói: “Công tử sẽ đến ngay, xin tiểu thư chờ thêm một chút...”

“Để khách nhân đợi lâu, đây là cách tiếp đãi khách của Dương phủ các người sao?”

“Việc này...”

“Dương Uyên ở đây.” Âm thanh mỉm cười kèm theo tiếng bước chân không nhanh không chậm, một thân hình từ sau bình phong đi tới.

Áo choàng màu tím thêu hoa mỹ, che phủ áo trắng bên trong, mơ hồ lộ ra đai lưng cẩm tú cùng ngọc bội, tóc dài một nửa dùng trâm cố định, còn mấy lọn buông xuống trước ngực, mũi duyên dáng, mày tung bay, trong mắt hoa đào nổi lên ý cười yếu ớt, môi mỏng kéo ra một độ cung mê người, tay cầm một cây quạt xếp tinh xảo.

Hắn là Dương Uyên sao? Lạc đại tiểu thư cũng ngây người, tiếp theo là nhú mày.

Dương Uyên ngược lại rất ôn hòa: “Lạc đại tiểu thư bất ngờ giá lâm, không thể tiếp đón từ xa, thất lễ.”

Lời nói của đối phương cực kỳ khách khí, Lạc đại tiểu thư cũng không tiện phát tác, đành mặt lạnh chất vấn: “Ta nghe nói Dương công tử có chút bất mãn với Thiên Hà của chúng ta, găm Thiên Hà mặc dù không được tốt lắm, nhưng ta thăm nghĩ hiện nay ở Hạ Thiên Giới vẫn còn chưa có cái có thể hơn được nó, không biết là chỗ nào không vừa mắt Dương công tử?”

“Nga, có việc này sao?” Dương Uyên bất ngờ, khẽ nhíu mày nói, “Lạc đại tiểu thư từ đâu nghe được như vậy?”

Chỉ một câu nói, liền khiến Lạc đại tiểu thư ghen ngào.

Nếu Lắm Mồm Bang có thể bịa đặt lời đồn nói xấu thanh danh của mình, đương nhiên cũng có thể bịa đặt lời đồn khác để phá rối việc buôn bán của Thiên Hà Sơn, lấy danh nghĩa của hắn để gieo rắc tin đồn, thì những cô nương cùng tiểu thư đương nhiên cũng sẽ không mua Thiên Hà.

Đáng trách chính mình lại bị tức giận làm đầu óc u mê, chưa tìm hiểu rõ ràng đã sơ suất lỗ mãng tới của hỡi tội, thật quá mất mặt rồi!

Thấy nàng đứng ngẩn ra không nói gì, Dương Uyên liền nhắc nhở: “Lạc tiểu thư?”

Lạc đại tiểu thư đỏ mặt lên: “Ta, việc này, ta là nghe người khác nói.”

Dương Uyên vẫn mang vẻ mặt ôn hoà: “Chỉ nghe lời đồn mà đã đến nhà hỡi tội, Lạc tiểu thư cũng có phần hấp tấp rồi.”

“Ta... Xin lỗi.” Lạc đại tiểu thư xoay người định đi.

“Chậm đã,” Dương Uyên gọi nàng lại, tự mình ngồi xuống ghế trên, “Không mời mà tới, là khách không mời mà tới, đả thương hạ nhân của ta, gọi thẳng tên ta, là hành vi vô lễ, nếu Lạc tiểu thư còn bỏ đi như thế, sau này ta có nên tìm ông chủ Lạc đòi một cái lễ phải hay không?”

Lạc đại tiểu thư nhin xấu hổ xuống nói: “Ngày khác ta sẽ chuẩn bị lễ vật bồi tội, mong Dương công tử đại nhân đại lượng đừng tính toán.”

Dương Uyên nói: “Nói không bằng không chứng, làm sao tin được?”

Lạc đại tiểu thư cũng hào phóng: “Ta sẽ viết một tờ giấy nợ với công tử, ấn dấu vân tay của ta là được rồi chứ.”

“Dương phủ cũng không thiếu tiền, ta cũng không nhận giấy nợ của nữ nhân,” Dương Uyên lắc đầu nói, “Chi bằng để lại một tín vật thì tốt hơn.”

“Ta không mang theo tín vật gì cả.”

“Vậy ta đây chỉ còn có thể cùng Lạc tiểu thư đi gặp quan phủ thôi.”

Sai là ở chính mình, mà đối phương lại được thể không chịu bỏ qua, Lạc đại tiểu thư cắn răng, gỡ vòng vàng ở cổ tay xuống “Leng keng” đặt lên trên bàn: “Bên trên cái này có khắc tên ta, đã được chưa?”

Dương Uyên cũng dứt khoát: “Mời.”

Lạc đại tiểu thư cũng không quay đầu lại mà bước đi.

Lát sau, Tấn Vương gia từ sau bình phong đi tới: “Úc hiếp nữ nhân, người rất thành thạo.”

Dương Uyên lấy vòng tay vàng ra nhìn chăm chú: “Nàng đến nhà quả nhiên là vì găm Thiên Hà.”

“Chứ người cho rằng nàng tìm người làm cái gì, là vì Dương Uyên người phá hỏng thanh danh của nàng, nên tìm người chịu trách nhiệm sao?” Tấn Vương gia ngồi lên ghế trên, “Tiếc là áo choàng của người hình như cũng chưa lưu được cho nàng bao nhiêu ấn tượng tốt thì phải.”

Dương Uyên nói: “Tính tình hấp tấp như vậy mà ông chủ Lạc cũng yên tâm đem Thiên Hà giao cho nàng sao, ta vốn dự định lưu cho nàng một ấn tượng tốt, không biết thế nào lại thành ức hiếp nàng rồi.”

Tấn Vương gia nhíu mày nói: “Lắm Mồm Bang cũng thật ghê tởm, chỉ sợ hôm nay nàng vừa ra khỏi cửa này thì phiền phức lại càng nhiều, thanh danh của cô nương nhà người ta...”

Dương Uyên nói: “Người thấy nàng có vẻ gì là sợ hãi sao.”

Người đi theo hầu nhìn vòng tay nhắc nhở: “Công tử, như vậy không tốt đâu, Lạc đại tiểu thư đã được định chung thân, là người có hôn phu...”

“Hôn phu?” Dương Uyên cất vòng tay vàng vào trong tay áo, “Đã không còn rồi.”

Người đi theo hầu kinh ngạc: “Không còn từ lúc nào?”

Tần Vương gia cười nói: “Lúc nàng vừa bước chân vào cửa Dương phủ này.”

4. Chương 4

Cùng lắm thì ta không xuất giá thôi.

Edit: Thủy Nguyệt Vân.

Sơ suất trúng kế, hối tội không thành, tự rước lấy nhục, Lạc đại tiểu thư kìm nén tức giận đầy mình mà trở về, sáng sớm ngày hôm sau liền sai người chuẩn bị lễ vật đưa đến Dương phủ, không ngờ mấy hạ nhân đi cả buổi lại mang lễ vật còn y nguyên trở về.

“Dương công tử chê lễ vật quá ít, nói là không đủ thành ý.”

“Cái gì!” Lạc đại tiểu thư bồng từ ghế trên đứng dựng lên, cắn răng hỏi, “Còn vòng tay của ta đâu?”

Hạ nhân ấp a ấp úng nói: “Dương công tử bảo tiểu thư... tự mình đến chuộc.”

Đối phương rõ ràng là cố tình làm khó dễ, tiếc là chính mình đuối lý trước, Lạc đại tiểu thư nghĩ tới nghĩ lui cũng không còn biện pháp nào khác, đành phải giao phó xuống: “Bảo Vệ quân sự đặc biệt chuẩn bị hậu lễ một lần nữa để ta tự mình đưa đến.”

Hạ nhân đáp lời lại xong đang định đi thì thấy Thành Hương hoảng hốt phăm phăm chạy vào: “Tiểu thư! Tiểu thư không hay rồi! Bên ngoài đều đang nghị luận về chuyện hôm qua người đến Dương phủ!”

Lần này Lạc đại tiểu thư lại khá bình tĩnh: “Ta biết, lại nói ta quyến rũ hẳn chứ gì.”

“Không chỉ có vậy, bọn họ còn nói người ở Dương phủ...” Thành Hương không dám nói thẳng từ “Phóng đăng”, liền sửa cách nói lại, “Nói người ở trong đó đến hai canh giờ, không biết cùng Dương công tử làm cái gì...”

Lạc đại tiểu thư thiếu chút nữa đã tức giận đến bất tỉnh: “Làm gì có, chỉ nửa canh giờ mà thôi!”

Nửa canh giờ cũng có thể làm rất nhiều chuyện a, Thành Hương nhỏ giọng nói: “Sáng sớm đã đưa lễ vật đến Dương phủ, bọn họ nói người muốn dọn sạch gia sản đến Dương gia.”

Đáng giận! Lạc đại tiểu thư nắm chặt nắm tay đi tới đi lui, nôn nóng vô cùng, đột nhiên Vệ tiên sinh cũng bước nhanh tiến đến: “Tiểu thư, bên nhà cô gia^[1] gửi thư tới.”

[1]cô gia: cách gọi chồng của tiểu thư.

Lạc đại tiểu thư phát điên: “Cái gì cô gia, ai là cô gia của người vậy!”

“Là Lộ nhị công tử.” Vệ tiên sinh cười khở dăng phong thư lên.

Lạc đại tiểu thư đã đính hôn từ lâu, hôn phu là Lộ nhị công tử Lộ Ngân của Thiên Hồ Sơn, hiện nay ông chủ Lạc lại không có ở nhà, sao nhà họ Lộ lại gửi thư đến vào lúc này, Lạc đại tiểu thư đầy một bụng nghi hoặc nhận lấy phong thư mở ra đọc: “Vốn kết thân với nữ tử Lạc thị của Thiên Hà Sơn... Nhưng gần đây nghe được người này phẩm hạnh không đoan chính... Tình nguyện giải trừ hôn ước, nếu không còn gì dị nghị sẽ chọn ngày hủy hôn...”

Tất cả mọi người trong phòng đều biến sắc.

Thành Hương chấn động nói: “Nhà họ Lộ thật quá đáng! Biết rõ lão gia không có ở đây, lại còn vội vã từ hôn, làm cho tiểu thư khó xử!”

“Hủy cũng đúng lúc.” Lạc đại tiểu thư trái lại không thêm để ý, “Sớm đã nghe nói con hồ ly tôi kia không làm việc gì đáng hoàng, ai thêm gả cho hắn.”

Vệ tiên sinh vội la lên: “Làm như vậy không được! Lời đồn bên ngoài đang mạnh mẽ, nếu lúc này lại từ hôn, về sau...”

“Cùng lắm thì ta không xuất giá thôi!” Lạc đại tiểu thư hừ một tiếng, “Thành Hương, mang bút mực đến đây!”

Thành Hương đã khuyên hết mức, không thể làm gì khác đành đi lấy bút mực.

Hạ nhân bên cạnh nhắc nhở: “Tiểu thư, còn bên Dương phủ làm sao bây giờ?”

“Các người mang thêm gấp đôi lễ vật đưa đến đi,” Lạc đại tiểu thư cũng không có ý định đến đó nữa, “Nói với tên Dương Uyên kia rằng nếu hắn còn chê ít ta cũng không cần vòng tay nữa, hắn thích làm gì thì làm!”

Xử lý xong mọi thứ, Lạc đại tiểu thư mang theo Thành Hương ra khỏi Cẩm Viên, đi thẳng đến Hồng Hương Cốc.

Hồng Hương Cốc là nơi gió trăng nổi danh nhất ở Hạ Thiên Giới, những cô gái y phục xanh biếc, ngày đêm ca múa, hôm nay còn xảy ra một việc đặc sắc hơn, một gã công tử trẻ tuổi bị một nữ nhân khuôn mặt xinh đẹp túm chặt vạt áo trước mặt mẽ kéo xuống lầu, mãi tới khi kéo đến đường cái mới dừng lại, liền thu hút người qua đường đứng xem náo nhiệt.

“Lộ Ngân, người nghe rõ ràng cho ta,” Lạc đại tiểu thư cầm một phong thư ném vào mặt hắn, “Lạc Ương của Thiên Hà Sơn, vốn nhận kết thân với Lộ Ngân của Thiên Hồ Sơn, không ngờ người này lưu luyến thanh lâu phẩm hạnh không đứng đắn, tình nguyện hủy bỏ hôn sự này, chỉ e sau này không có bằng chứng, nay lập văn ước này để làm bằng.”

Đám người ồ lên.

“Sau khi từ hôn, hai chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa.” Lạc đại tiểu thư xoay người, “Thành Hương, chúng ta đi!”

Lộ Ngân lấy lại tinh thần, vội vã ngăn cản nàng, áy náy cười: “Không ngờ Lạc đại tiểu thư lại có khuôn mặt xinh đẹp như vậy, kỳ thực là do gia mẫu tin vào lời đồn đãi mà bức ta từ hôn, ta cũng là bất đắc dĩ a, như vậy đi, ta sẽ về giải thích cùng gia mẫu, tuy rằng hiện tại danh tiếng nàng không được tốt lắm, nhưng làm thiếp cũng...”

Làm thiếp? Lạc đại tiểu thư giận sôi máu, giơ tay cho một bạt tai: “Nhìn lại bộ dạng của người đi, người cho là ta thêm làm dâu nhà nhà người sao? Ta khinh!”

“Người dám đánh ta?” Lộ Ngân chấn động, che mặt mắt, “Bát phụ[2] như người, tương lai cũng không ai dám lấy!”

[2]bát phụ: người đàn bà đánh đá, chanh chua.

Lạc đại tiểu thư không để ý tới hắn, vênh mặt bước đi.

“Đứng lại cho ta!” Lộ Ngân cười khẩy đi tới kéo nàng, “Việc hôn sự này há lại để một nữ nhân như người nói hủy là hủy sao, hôm nay ta cứ nhất định mang người trở về làm tiểu thiếp, xem ai dám làm gì!”

Thành Hương cuống quýt cản lại, liền bị hắn đẩy ngã xuống đất, Lạc đại tiểu thư biết rõ không ổn, hiểu được sức lực của mình không bằng hắn, vội vùng tay ra chạy về phía đường cái đối diện, vào đúng lúc này vừa khéo có một chiếc xe ngựa chạy tới, đứng ở giữa hai người.

Màn xe được nhắc lên, bên trong là một khuôn mặt tuấn mỹ mang cười.

Nơi có Uyên hiện thân ắt sẽ không thiếu quần chúng, hướng chỉ tin đồn về hai người còn đang làm mưa làm gió, mọi người thấy có kịch hay để xem liền nhao nhao xúm lại.

Lộ Ngân đen mặt: “Các người...”

Dương Uyên mỉm cười ra hiệu: “Làm phiền Lộ huynh dời bước để xe của ta đi qua được không?”

Lộ Ngân vốn tưởng rằng hắn tới để bảo vệ, đang định mở miệng mắng “Gian phu âm phụ”, nào ngờ đối phương lại là đang trách mình cản đường, hắn lại đích thật đang đứng ở giữa đường, bỗng thấy vô cùng xấu hổ, nhưng khi nhìn lại lần nữa thì Lạc đại tiểu thư cùng Thành Hương cũng đã chạy trốn không thấy bóng dáng rồi.

5. Chương 5

Chỉ tiện tay làm, không cần phải nói cảm tạ.

Edit: Thủy Nguyệt Vân.

Ra khỏi Hồng Hương Cốc, Lạc đại tiểu thư mang theo Thành Hương vội vã chạy về Thiên Hà Sơn, mới về đến bên ngoài Cẩm Viên đã thấy Vệ tiên sinh về mặt hớn hờ chờ sẵn ở đó.

Ở sảnh có một vị thiên quan(quan chức của nơi này) đang ngồi, nhìn thấy nàng liền cười nói: “Chúc mừng Lạc tiểu thư, sau này tất cả nhu cầu vải vóc trong cung đều do Thiên Hà Sơn đảm trách, đây là ân điển của Hoàng hậu nương nương, việc tốt hiếm có a.”

Đang lúc xui xẻo đến cực độ, bỗng nhiên rơi xuống một việc vui như vậy, Lạc đại tiểu thư vừa mừng vừa sợ, nghĩ rằng phụ thân suốt đời dùng bao nhiêu biện pháp, chỉ mong sao gấm Thiên Hà được hoàng gia thừa nhận, mà hôm nay lại thực hiện được chính trong tay mình, càng thêm đắc ý, sau này Thiên Hà Sơn sẽ có thêm một mối làm ăn lớn có định rồi.

Lạc đại tiểu thư vội vã bái tạ, một mặt bảo Vệ tiên sinh thay mặt hầu trà Lưu thiên quan, mặt khác lại dặn dò hạ nhân chuẩn bị lễ vật.

“Nương nương cũng biết đến gấm Thiên Hà sao?”

“Nương nương rất thích, cũng phải nói may mắn nhờ có Dương công tử tiến cử, bằng không cũng không biết được trong dân gian lại có loại gấm tốt thế này.”

Lạc đại tiểu thư sửng sốt.

Dương Uyên tương trợ Thiên Hà đương nhiên là chuyện tốt, nhưng để truyền ra bên ngoài thì chẳng khác nào đã chứng thực chuyện giữa hai người rồi.

Lạc đại tiểu thư lại đến Dương phủ, lúc này Dương Uyên cũng không để nàng chờ quá lâu, hắn mỉm cười ngồi ở ghế trên nói: “Chỉ tiện tay làm, cũng không cần phải nói cảm tạ.”

“Cảm tạ?”

“Ta thấy gấm Thiên Hà không tồi, đã thuận tiện bảo bọn họ mua mấy xấp đưa vào cung, ngày hôm kia lại thay cô nương giải vây ở bên đường, cô nương không phải đến để cảm tạ ta sao?”

Thì ra hắn thật sự là cố ý, Lạc đại tiểu thư cả giận: “Ai cần người lo chuyện của Thiên Hà Sơn!”

Dương Uyên nhìn nàng trong chốc lát, thu ý cười lại: “Xem ra Lạc tiểu thư cũng không cảm kích.”

“Chuyện của ta không phiền người quan tâm.”

“Cũng được, là ta nhiều chuyện rồi,” Dương Uyên đặt ly trà xuống, “Ta đây liền truyền tin vào cung, nói bọn họ đổi lại dùng gấm Lưu Khởi của Bạch gia cũng đều như nhau.”

Lạc đại tiểu thư ngây người.

Dương Uyên đứng dậy ra lệnh: “Tiễn khách!”

Đến lúc này Lạc đại tiểu thư mới nhận ra mình đã làm hỏng việc mất rồi, vừa hận Lắm Mồm Bang, vừa hận bản thân vô dụng, càng không nghĩ tới chỉ vì nhất thời xúc động mà lại dẫn đến hậu quả nghiêm trọng như vậy, nàng yên lặng ra khỏi Dương phủ, dắt ngựa trở về, lúc tới góc đường, bỗng thoáng thấy hai nữ nhân đang ló đầu ra nhìn, nhìn kỹ một chút thì thấy một người trong đó rất quen mặt.

Bị nàng phát hiện, nữ nhân kia sợ đến mức chạy như bay.

“Lại là người!” Lạc đại tiểu thư gặp phải kẻ thù vô cùng gai mắt, lập tức lấy lại tinh thần, bỏ ngựa lại mà đuổi theo.

Chạy qua hai con đường, nhìn thấy trước mặt đang đi tới hai sai nha tuần tra đường, nữ nhân kia liền vội vàng kéo lấy bọn họ mà khóc lóc kể lể: “Quan gia, Lạc đại tiểu thư muốn giết người!”

Giết người chính là chuyện lớn, quan sai lập tức ngăn cản Lạc đại tiểu thư, nữ nhân kia liền thừa cơ hội chạy trốn, Lạc đại tiểu thư quay về chỗ cũ, phát hiện ngựa cũng bị trộm mất rồi, đành phải đi bộ trở về. Trời từ từ đổ cơn mưa, nước mưa tích trên khuôn mặt lạnh lẽo, lại có nước từ khóe mắt trượt xuống khóe miệng, mặn mặn.

Bỗng nhiên, đỉnh đầu bị một bóng râm che phủ.

“Tầm mưa sẽ sinh bệnh.”

Lạc đại tiểu thư ngơ ngác xoay mặt nhìn.

Hắn mặc y phục trắng giống vừa nãy, bên ngoài khoác thêm một cái áo choàng màu đen, trong tay cầm một cây dù trắng thuần bên trên có vẽ bức tranh thủy mặc, màu trắng trong suốt đến cực hạn, dần dần cả khuôn mặt mỉm cười kia cũng có vài phần hương vị như được mực vẽ.

Lạc đại tiểu thư lấy tay lau mắt.

“Mắt sẽ bị đỏ.” Tay bị hắn cầm.

“Người làm gì vậy!” Lạc đại tiểu thư cuống quýt muốn bỏ bàn tay kia ra.

Dương Uyên không buông tay: “Ta đã làm sai cái gì mà khiến cô nương tức giận như vậy?”

Lạc đại tiểu thư không biết phải trả lời thế nào, đến nhà chất vấn, không chút nào cảm kích, cứ luôn là mình trút giận lên hắn.

Dương Uyên buông nàng ra, lấy một cái khăn lụa trắng tinh, nhẹ nhàng thay nàng lau nước mắt cùng nước mưa: “Xúc động như vậy ắt sẽ chịu thiệt, chỉ càng khiến bọn họ vui mừng.”

Lạc đại tiểu thư đẩy hắn ra: “Người tới cười nhạo ta sao?”

Dương Uyên nói: “Có ý tốt tương trợ mà cô nương cũng không cảm kích, ta mới tức giận thôi.”

Lạc đại tiểu thư đỏ mặt: “Không phải ta không cảm kích, chỉ là bên ngoài đều đang nói vậy...”

Dương Uyên nói: “Cô nương sợ rồi?”

Lạc đại tiểu thư giật nảy, vành mắt: “Ai sợ!”

Dương Uyên “Nga” một tiếng: “Đã không sợ, sao lại khóc?”

“Ta mới không phải khóc vì chuyện đó,” Giọng của Lạc đại tiểu thư thấp xuống, “Ta chính là... giận bản thân, không nên tới tìm người phát giận.”

Dương Uyên cười gật đầu: “Phát giận hết rồi, bây giờ cô nương muốn nói gì với ta không?”

Lạc đại tiểu thư cắn môi không nói.

Dương Uyên đặt dù vào tay nàng: “Đã không nói thì ta cũng trở về đây.”

Lạc đại tiểu thư vội vàng kéo hắn lại, thấp giọng nói: “Gấm Thiên Hà thực sự rất tốt.”

“Chuyện đó ta biết.”

“Phụ thân vẫn luôn muốn nhận được vụ làm ăn trong cung kia, người... đừng cho Bạch gia.”

Dương Uyên không cười: “Cô nương chỉ muốn nói với ta việc đó thôi sao?”

Lạc đại tiểu thư gật đầu.

“Không còn cái khác?”

Lạc đại tiểu thư suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vẫn còn, có thể trả lại vòng tay cho ta được không?”

Dương Uyên cũng không trả lời, đưa tay đoạt lại cây dù trong tay nàng, bỏ đi. [NV: hahaha, buồn cười ko chịu đc =]]]

6. Chương 6

Lạc tiểu thư còn muốn lập miếu thờ hay sao?

Edit: Thủy Nguyệt Vân.

Chẳng biết lại làm hấn tức giận ở chỗ nào rồi, Lạc đại tiểu thư rất bất an, đến đầu tháng lúc biết được Vệ tiên sinh đã đưa hàng hóa vào trong cung thuận lợi mới yên tâm, chỉ là việc buôn bán trong tiệm vẫn đang rất kém.

Một hôm rất sớm, Vệ tiên sinh đã vội vã đi vào Viên: “Tiểu thư nhanh đến gặp khách, cửa tiệm đều bị mọi người vây kín rồi!”

Thấy Lạc đại tiểu thư không hiểu, ông cười khỏ: “Dương công tử tới.”

Đối với lời đồn, Lạc đại tiểu thư đã chẳng thêm để ý, thanh giả tự thanh*, chỉ là trực giác mách bảo nàng không nên tiếp tục qua lại với Dương Uyên, tiếc rằng người này lại không thể đắc tội, cuối cùng nàng vẫn phải bất chấp tất cả mà đi đến.

*thanh giả tự thanh: người trong sạch tự khắc sẽ trong sạch.

Dương Uyên thay đổi xiêm y hồng cẩm(quần áo bằng gấm đỏ), càng tăng thêm vẻ đẹp tuấn lãng.

Lúc này Lạc đại tiểu thư nghiêm chỉnh hành lễ với hấn: “Gấm Thiên Hà có thể được chọn dùng để tiến cung, toàn bộ đều nhờ có Dương công tử giúp đỡ, chờ gia phụ trở về nhất định sẽ đến nhà nói lời cảm tạ.”

Dương Uyên nói: “Còn nữa không?”

Lạc đại tiểu thư nhìn ra ngoài cửa, nói: “Thiên Hà Sơn đơn sơ, Dương công tử...”

“Có thể không cần tới nữa?” Dương Uyên tiếp lời, “Lạc tiểu thư làm cho ta nhớ đến một câu tục ngữ, qua cầu rút ván.”

Mặt Lạc đại tiểu thư đỏ lên.

“Không biết cảm kích người khác, làm sao ta có thể muốn giúp cô nương nữa,” Dương Uyên thông thả bước đến trước mặt nàng, “Đã muốn đuổi ta đi, ta liền đi vậy.”

Lạc đại tiểu thư vội la lên: “Ta không có ý đó! Ta chỉ là...”

Dương Uyên ngắt lời nàng: “Có muốn làm cho việc buôn bán tốt lên không?”

Lạc đại tiểu thư “A” một tiếng, gật đầu lia lịa: “Bọn họ nói công tử không thích Thiên Hà, công tử có thể làm sáng tỏ không?”

Dương Uyên nói “Ta sẽ không ra mặt giúp cô nương nữa.”

Lạc đại tiểu thư cúi đầu.

“Ta đã thay cô nương nghĩ ra một biện pháp,” Dương Uyên cầm quạt xếp chỉ ra ngoài cửa, “Đợi ta đi rồi cô nương liền ra ngoài bảo với các nàng ấy rằng ba ngày sau lại tới.”

“Tôi làm cái gì?”

“Làm sáng tỏ việc Lạc tiểu thư cùng Dương Uyên ta không hề có quan hệ gì.”

“Chỉ như vậy thôi?” Lạc đại tiểu thư kinh ngạc, “Các nàng ấy sẽ tin sao?”

“Đương nhiên không tin,” Dương Uyên lấy từ trong tay áo ra một túi gấm, “Đến lúc đó cô nương hãy mở nó ra, đọc nội dung trên tờ giấy cho các nàng ấy nghe.”

Lạc đại tiểu thư nhận lấy túi gấm, nửa tin nửa ngờ: “Cái này. . . Có tác dụng sao?”

“Đương nhiên, chỉ là không được mở ra sớm, bằng không sẽ không linh đâu.”

Dương Uyên ra cửa, lên xe rời khỏi, mọi người bên ngoài chỉ trở, Lạc đại tiểu thư suy nghĩ một chút, theo lời hấn nói mà lớn tiếng tuyên bố với mọi người, sau đó quay về Cẩm Viên.

Đến ngày thứ ba, khi trời vừa sáng, trên đường cái ở chân núi Thiên Hà đã bị đoàn người chen chúc chật ních, còn thêm vô số người của Lãm Mỗ Bang đặc biệt đi từ xa tới giúp vui, bọn họ đã chuẩn bị tốt việc gây rối, ra sức truyền bá tin tức mục đích chính là muốn lôi kéo người ta đến xem trò cười.

Vệ tiên sinh hao hết hơi sức ngăn mọi người lại ở ngoài bậc thềm, nên cửa lúc này mới có một khoảng đất trống.

Trong lòng không nắm chắc, Lạc đại tiểu thư cố gắng hết sức làm cho bản thân bình tĩnh, ưỡn ngực đi ra cửa, đối mặt với đoàn người đông nghịt dưới bậc thềm lớn tiếng nói: “Hôm nay điều ta muốn nói chính là
—— “

Đoàn người lập tức yên lặng xuống.

Lạc đại tiểu thư kéo dài giọng mà nói: “Ta cùng với Dương công tử không phải giống như đồn đãi, tất cả mọi việc chỉ là tin đồn nhảm thôi.”

Không ngoài dự tính, phía dưới có một đám lên tiếng xuyt cùng một giọng nói khinh bỉ nhẩy ra: “Tất cả mọi người đều biết chuyện của các người, Lạc tiểu thư còn muốn lập miếu thờ hay sao?”

“Là Lãm Mỗ Bang bịa đặt!”

“Không có lửa làm sao có khói, Lạc tiểu thư cùng Dương công tử nhất định có chuyện không thể cho ai biết nên người khác mới có thể nói như vậy, hôm kia Dương công tử tới Thiên Hà, không phải mọi người đều thấy đó sao?”

Lạc đại tiểu thư nghe vậy tức sôi ruột, đang định tiếp tục biện bạch bỗng nhớ lại lời Dương Uyên căn dặn nên vội vàng nhịn xuống, xoay lưng lại, lặng lẽ mở túi gấm ra xem.

Những kẻ kia càng đắc ý: “Lạc tiểu thư không còn lời nào để nói nữa chứ? Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm...”

“Chuyện Dương công tử tới Thiên Hà, bên trong quả thực có nội tình.” Lạc đại tiểu thư bỗng nhiên xoay mặt hướng về phía đám người, mặt giãn ra cười nói, “Nếu các người nhất định muốn nghe, ta liền nói sự thật cho các người nghe, chỉ có điều không được nói là do ta nói.”

Tất cả chúng nữ tử đều tĩnh lặng lại.

Lạc đại tiểu thư chần chờ nửa ngày mới thở dài nói: “Trước đó không lâu Dương công tử có quen biết một vị cô nương trong cung, vị cô nương kia lại thích mặc gấm Thiên Hà, sở dĩ Dương công tử tự mình tới nhà là để chọn màu sắc và hoa văn.”

Chúng nữ tử đều ngạc nhiên, tiếp đó là thảo luận sôi nổi.

“Chuyện chỉ có như vậy, tin hay không tùy các người, nếu Thiên Hà thật sự kém như vậy thì sao được lựa chọn dùng làm gấm mang tiến cung được? Đó chính là mục đích của Dương công tử, có thể qua một thời

gian nữa công tử ấy sẽ lại tới nữa, xin các vị vui lòng tránh ra một chút, tiệm chúng ta còn cần phải buôn bán.”

Lạc đại tiểu thư nói xong cũng không để ý tới mọi người nữa mà đi vào trong.

7. Chương 7

Không ai dám lấy nàng, nàng cũng chỉ có thể gả cho ta thôi.

Edit: Thủy Nguyệt Vân.

Thực tế chứng minh biện pháp của Dương Uyên rất có hiệu quả, việc buôn bán của Thiên Hà Sơn càng trở nên phát đạt chưa từng có, cũng do tin đồn lúc trước truyền quá rộng rãi, khiến cho rất nhiều người đến xem náo nhiệt, trái lại càng giúp đông đúc hơn, giờ đây các cô nương đều biết Dương công tử thích gả Thiên Hà cho nên các cô nương, tiểu thư cho dù có không mua thì lâu lâu cũng chạy đến đây để mong gặp được hắn.

Càng hiếm có hơn là, gần đây đề tài đã được chuyển từ trên người Lạc đại tiểu thư tới vị cô nương thần bí kia, mọi người hiển nhiên càng có hứng thú với nhân vật mới hơn nữa, còn Lắm Mồm Bang mặc dù có nỗ lực bịa đặt lần nữa vẫn chẳng ăn thua gì như cũ.

Hôm đó, Lạc đại tiểu thư vừa mới đi đến trước cửa tiệm thì thấy một người, nàng lập tức liền không khách khí: “Người tới đây làm cái gì?”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng được ánh mặt trời chiếu rọi càng thêm xinh đẹp, tâm thần Lộ Ngân liền nhộn nhạo, làm ra vẻ lễ độ nói: “Chỉ vì một lúc hiểu lầm mà trách oan tiểu thư, Lộ Ngân đặc biệt đến bồi tội với tiểu thư.”

“Không cần, người và ta đã không còn liên quan gì đến nhau nữa rồi.”

“Sao lại không còn liên quan gì, tiểu thư chính là kiều thê chưa vào cửa nhà ta.”

Lạc đại tiểu thư nghe vậy liền nói: “Chúng ta đã hủy hôn rồi, người đừng quấy rầy ta nữa!”

“Hủy hôn cần phải có phụ mẫu cùng bà mới làm chứng, làm gì có đạo lý một cô nương lại tự mình hủy,” Lộ Ngân không chút hoang mang lấy từ trong tay áo ra tờ giấy kia, xé ngay tại chỗ, “Giờ thì không còn gì nữa.”

Lạc đại tiểu thư tức giận mắng: “Người vô sỉ!”

Từng mảnh nhỏ rơi xuống đất, Lộ Ngân cười nói: “Chờ Lạc bá bá trở về thì nàng và ta có thể thành thân rồi.”

Lạc đại tiểu thư trợn mắt, “Người nằm mơ, ta sẽ không gả cho người!”

“Vậy sao?” Lộ Ngân đưa tay muốn sờ mặt của nàng, không ngờ bên cạnh bỗng nhiên duỗi đến một cánh tay khác kéo người ra trước một bước.

“Dương công tử!” Mọi người xung quanh đã sớm nhận ra hắn.

Dương Uyên mỉm cười: “Miễn cưỡng giai nhân, Lộ huynh có hơi mất phong độ.”

Mặt Lộ Ngân trầm xuống: “Nàng là thê tử chưa vào cửa nhà ta, người bớt lo chuyện bao đồng đi, còn không buông tay ra!”

Dương Uyên nói: “Người muốn lấy nàng ấy sao?”

Lộ Ngân nói: “Đương nhiên.”

“Người mơ tưởng!” Lạc đại tiểu thư muốn đi lên phía trước, nhưng bị Dương Uyên kéo lại.

“Danh tiếng của nàng ấy không tốt lắm, có thật là Lộ huynh không ngại?”

“Đương nhiên không ngại.”

“Còn nếu vậy thì thế nào?” Dương Uyên cúi đầu, nhanh chóng đặt một cái hôn lên đôi môi anh đào, sau đó ngẩng mặt cười nhìn Lộ Ngân, “Người còn muốn lấy không?”

Lúc này không chỉ Lộ Ngân mà tất cả mọi người bao gồm chính bản thân Lạc đại tiểu thư cũng choáng váng.

“Người... Các người quả nhiên...” Ngón tay Lộ Ngân run run chỉ vào hai người, phút chốc xoay người, mang theo gia đình rời khỏi, “Mau gọi người đến hủy hôn, lấy loại đám phụ này về nhất định sẽ bại hoại gia phong!”

Mọi người khe khẽ nói nhỏ.

“Ba” một tiếng, Lạc đại tiểu thư giơ tay đánh Dương Uyên một bạt tai rồi bỏ chạy thục mạng.

Tốc độ truyền bá của lời đồn cực nhanh, khi ông chủ Lạc du ngoạn mấy tháng với vài vị lão hữu ở bên ngoài đã cảm thấy mỹ mãn mà trở về Thiên Hà Sơn, đồng thời với lúc ông bước vào cửa nhà thì văn ước hủy hôn của nhà họ Lộ cũng tới, Lạc đại tiểu thư rất tức thời mà trốn trong phòng.

“Khốn kiếp! Con ra đây nói rõ ràng cho ta!”

“Dù sao con cũng không muốn gả!”

“Làm ra loại chuyện này, con... con, nghiệp chướng!”

“Lão gia lão gia!” Thành Hương chạy ào đến, “Mau, có khách nhân đến!”

Phòng khách gần như bị lễ vật chất đầy, từng món từng món đều quý giá đến cực điểm, còn có chim nhạn sống, cùng một bà mối mang về mặt tươi cười đứng ở giữa phát khăn tay: “Ông chủ Lạc, đại hỉ đại hỉ rồi!”

Ông chủ Lạc tròn mắt: “Đây là...”

Bà mối nhảy đến trước mặt hắn: “Ta là Lâm bà ở Đông Sơn, nghe nói Lạc đại tiểu thư chưa gả cho ai, có người đặc biệt nhờ ta tới cầu thân.”

Ông chủ Lạc vốn đang lo lắng nữ nhi không gả ra ngoài được nữa thấy vậy thì mừng rỡ hỏi: “Là công tử nhà ai?”

“Ngoại trừ Dương công tử ra còn có ai nữa?” Lâm bà che miệng.

Ông chủ Lạc thăm dò: “Dương công tử nào?”

Lâm bà “Hầy” một tiếng: “Còn có thể có mấy Dương công tử chứ, đương nhiên là thân chất nhi của Hoàng hậu nương nương, nổi danh khắp thiên hạ, Dương Uyên công tử rồi!”

Ông chủ Lạc trừng to mắt.

“Bọn họ một người là Uyên, một người là Ương, một đôi trời đất tạo nên nha!” Lâm bà vừa nói vừa ôm con nhạn kia đến trước mặt hắn, “Dương công tử tuần tú có tài, bao nhiêu cô nương nằm mơ cũng đều muốn gả cho ngài ấy, nhà họ Dương thế nào cũng không cần ta phải nói rồi, chỉ cần nhìn những lễ vật này thôi cũng thấy Dương công tử đã vì tiểu thư mà mất bao nhiêu tâm tư, ông chủ Lạc, nếu ông còn do dự thì chính là không tình mặt rồi, nữ tể(con rể) tốt như vậy biết chạy đi đâu mà tìm chứ!”

Ông chủ Lạc cười khúc khích.

Bỗng nhiên một bóng người từ sau bình phong chạy đến, túm lấy con nhạn kia định ném đi: “Cầm về đi, ai thêm gả cho hắn!”

Lâm bà hoảng sợ cản lại: “A, không được, không được ném!”

“Khốn kiếp!” Ông chủ Lạc nhanh chóng nhảy tới đoạt lấy chim nhạn, quát lên: “Người đâu, đưa tiểu thư về phòng cho ta, không được cho nó chạy lung tung!”

Chờ mấy nha hoàn hợp sức kéo người đi vào xong, hắn mới xoay người cười tủm tỉm nói: “Lâm bà ngồi xuống bàn bạc đi, dâng trà.”

Tất cả mọi việc đều tiến hành vô cùng thuận lợi, rồi vào một ngày tốt nào đó, Lạc đại tiểu thư bị nhét vào kiệu hoa nâng đến Dương phủ đưa vào động phòng.

Dương Uyên vừa vào cửa liền lập tức né tránh, thuận thế giữ chặt cánh tay thon dài nhỏ bé.

“Nương tử muốn mưu sát thân phu sao?”

“Đê tiện!”

“Quá khen.”

“Ta sẽ không gả cho người như ngươi!”

Dương Uyên “Nga” một tiếng: “Theo nương tử, ta là loại người gì?”

“Ngươi cùng những cô nương khác...”

“Cô nương khác? Nàng nhìn thấy ta cùng cô nương khác lúc nào?”

Lạc đại tiểu thư nghẹn lời, nhìn hắn cả buổi, bỗng nhiên hiểu được cái gì đó mà vui mừng: “Cũng là Lâm Môm Bang! Tin đồn!”

“Thật không may, ta cũng giống nương tử, từng đắc tội với bọn họ.” Dương Uyên thản nhiên ung dung tháo châu quan(mũ cô dâu) của nàng xuống.

Lạc đại tiểu thư cũng không chú ý: “Ngươi không sợ bọn họ sao?”

“Ta không sợ, bởi vì ta có đủ thực lực cùng địa vị vững chắc, một chuyện xấu mà biết sử dụng cho tốt cũng có thể biến thành chuyện tốt,” Dương Uyên ôm nàng, “Còn nữa, ta là nam nhân, nàng là nữ nhân.”

Lạc đại tiểu thư nói thầm: “Ngươi cũng không phải người tốt, ngày đó cố ý làm trò trước mặt nhiều người như vậy...”

“Đó là vì ta muốn dọa chạy kẻ muốn lấy nàng.” Dương Uyên tháo trâm hoa trên tóc của nàng xuống, “Không ai dám lấy nàng, nàng cũng chỉ có thể gả cho ta thôi.”

Lạc đại tiểu thư giận dữ nhìn hắn: “Ngươi đừng nằm mơ!”

“Nàng xem đi,” Dương Uyên cười gỡ cây trâm hoa cuối cùng trên đầu nàng, để cho mái tóc dài kia tùy ý buông xuống, “Mộng đẹp trở thành sự thật rồi.”

“Quá đáng!”

“Ta còn muốn làm chuyện càng quá đáng hơn.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lam-mom-bang>